

[Hans Rasmussen.]

om det, at selv om det betyder saare lidt, dog formentlig betyder, at vi faar brudt Hul paa den gældende Ordning her, at Princippet brydes, saa at vi i Løbet af nogle Aar paa ny faar Lejlighed til at beskæftige os med Spørgsmaalet og da tager det fulde Skridt fremad, som vi bør tage, inden vi naar til tilfredsstillende Forhold.

Til allersidst skal jeg blot tillade mig at nævne et Samraad i Betænkningen med den højtærede Justitsminister angaaende Anklagemyndigheden. Jeg har tidligere berørt det Spørgsmaal, men vil nu gerne have Lov til at nævne det kort her.

Jeg mener, at den Ordning, vi har med Hensyn til Statsadvokaturen, er en unødvendig dyr Ordning, som i høj Grad betyder Omsvøb; vi kunde spare adskilligt her og gøre Retsplejen lige saa god ved at ændre det her bestaaende Forhold. Jeg tror, at det Arbejde, Statsadvokaterne udfører, maatte kunne gøres paa en anden Maade. Jeg har det Indtryk, at Statsadvokaterne efterhaanden er blevet noget i Retning af Departementschefer, der sidder og tumler med en hel Del Sager, der kommer ind skriftligt; og de har en hel Del Mennesker til Medhjælp til at udføre en Gerning, der efterhaanden er blevet meget dyr.

Det var vistnok i sin Tid Meningen, at Statsadvokaterne skulde optræde som Anklagere i Retten, men det er efterhaanden gaaet saaledes, at de sjældnere og sjældnere møder der; derimod møder der andre, hvis Fremmøde medfører ikke ringe Omkostninger for det offentlige. Jeg vilde sætte Pris paa ved denne Lejlighed at høre en Udtalelse fra den højtærede Justitsminister om, hvorvidt han mener, det er, som det bør være, med Hensyn til den Ordning, vi har paa dette Omraade.

C. C. Heilesen: En egentlig detailleret Gennemgang af Ændringsforslagene skal jeg under de foreliggende Forhold og ogsaa efter den Gennemgang, der allerede har fundet Sted, ikke komme ind paa; men jeg vil for Overskueligheds Skyld og ogsaa for Kortheds Skyld ved de Bemærkninger, jeg har at gøre om de foreliggende Ændringsforslag, saa vidt muligt samle disse i Grupper efter de Hovedprincipper eller Hovedbestemmelser i Retsplejelovgivningen, hvortil de har Hensyn, fordi jeg tror, det paa den Maade vil være lettere for Tingets Medlemmer at følge Gennemgangen.

Den første Gruppe af Ændringsforslag, hvorom jeg vil gøre nogle Bemærkninger,

omfatter Ændringsforslagene Nr. 4—9, der berører Offentlighedsprincippet i Retsplejen, utvivlsomt et af de mest betydningsfulde, maaske det betydningsfuldeste, af de stadig aktuelle Spørgsmaal vedrørende vor nye Retspleje.

Formaalet med Offentlighedsprincippet, saaledes som det gennemførtes ved Retsplejeloven, var, foruden at det skulde tjene som et Middel til at overbevise Offentligheden om Retsplejens Retfærdighed og Ligelighed uden Persons Anseelse og som et Middel i den saakaldte Generalpræventions Tjeneste, ogsaa, saaledes som det allerede er nævnt her, at der deri mentes at ligge et Værn for den anklagede, der ikke længere bag lukkede Døre kunde være Genstand for vilkaarlig Behandling.

Af Hensyn til de førstnævnte Formaal med Offentlighedsprincippet maa det findes betænkeligt at gaa med til Ændringsforslag 4, der, som det vil ses, vilde medføre en betydelig Udvidelse af Adgangen til at lade Retsforhandling foregaa bag lukkede Døre. Paa den anden Side lader det sig ikke bestride, at der er Trang til Værn mod de uheldige Følger, Retsmødets Offentlighed i visse Tilfælde medfører. Den, der har haft Lejlighed til nøje og paa nært Hold at følge en sigtet under en Retsforfølgning, vil vide, at det Offentlighedsprincip, der som nævnt ogsaa skulde være et Værn for den sigtede, i Stedet for virkelig kan blive, som det allerede er nævnt her, en Tortur for den sigtede, som man, naar man har sigtede paa nært Hold, med den største Medfølelse følger fra Dag til Dag.

Det er ud fra saadanne Erfaringer, jeg har ment ikke at kunne modsætte mig — af de Grunde, der ligger bag Offentlighedsprincippet, som jeg begyndte med at nævne, vil jeg paa den anden Side, i hvert Fald indtil videre, blive staaende herved — den i Lovforslagets § 7 foreslaaede Adgang for Retten til i Straffesager udenfor Domsforhandling undtagelsesvis helt eller delvis at forbyde offentlig Gengivelse af, hvad der forhandles i offentlige Retsmøder, naar særegne Omstændigheder giver Grund til at antage, at saadan Gengivelse vilde tilføje en Person, der ikke er sigtet under Sagen, ufornoden Krænkelse, eller naar det begæres af en sigtet, og Retten skønner, at offentlig Gengivelse vil forvolde ham eller hans nærmeste en uforholdsmæssig stor Lidelse, skønt det formentlig maa erkendes, at de Betingelser, her opstilles, er saa lidet skarpe, saa lidet præcise, at meget vil afhænge af, hvorledes disse Bestemmelser vil blive anvendt i Praksis.